

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εβδομον κι' εικοστόν μετρούντες χρόνον
εδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος γλίκα δώδεκα κι' ένακόσ' άκόμα,
δλοι την Άνόθωσαι θάχυνε' από στόμα.

Έατη Μάη κι' εικοστή,
κι' ή Βουλή μας;...σπριστι.

Πούντος γλίκα θικέσα κι' έναία,
του Καμπερου πετάγματα νέα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Ρόζμακα και συνδρομαί — άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ζ ένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηνού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει

**Τέλος τών Κρητικών
λίαν ειρηνηκόν.**

Φ, —
Π, —
Τους Κρητικούς τους είδες;
Τους είδα, Φασουλή,
που μέ χρυσάκις έλπίδες
'τραβούσαν' στην Βουλή.

Ήτο δεινός άγών,
κι' έμπρός, παιδιά της Κρήτης,
καθένας συμπολίτης
έφώναζε σφριγών.

Έσκουζαν και κυράδες:
έμπρός, παλληκαράδες,
μέ θάρρος' στην ψυχή...
τό βήμα σας ταχύ.

Και προχωρούν εκείνοι
μέ πάθος μυστικούς...
Στρατός' στους Κρητικούς
της λόγγκαις του προτείνει.

Τους κούταζε τό πλήθος
μέ τόσο κα' διοκτύπη,
και μιά μεγάλη λύπη
του' πλάκωνε τό σταθος

Παράταις, πανηγύρια,
μπαλκόνια, παραθύρια,
δρόμοι και πεζοδρόμια
έτόνιζαν εγκώμια.

Καθένας άς θαρρή,
έμπρός, παιδιά της Κρήτης,
και πρώτος προχωρεί
ό στρατηγός Αμπέρτης.

Κόσμου φιλοπατρία,
κόσμου συνωστισμός,
θλίψις και δυσφορία,
μέ κι' ένθουσιασμός.

Έπερνούσαν άπ' εκεί
βουλφύροι Κρητικοί,
έπερνούσαν ρωμαλαίοι,
τολμηταί, θαρραλέοι.

Τότ' έπέρασαν άγώνες,
που τους ύμνησαν αίνους,
τότ' αϊμάτων ποταμοί,
τότε δόξα και τιμή.

Τότ' έπέρασαν σελίδες
μιάς μεγάλης ιστορίας
μέ τοιφεκικ και λεπιδες
μιάς Έλληνικής άνδρείας.

Μέ τους Κρητικούς εκείνους
ένας νέος κόσμος ήλμπει,
και γαμίζουν από κίνους
αίματοδαμμένοι κάμποι.

"Αστράψε κι' ο Ψηλορείτης
ἀπὸ χρόνια λαμπερός,
κι' ὁ Μινώταυρος τῆς Κρήτης
ἐδρυχῆθη τρομερός.

Κόσμοι πῶθων διαπύρρον
τῆς καρδιάς ζεσαπτερόνουν,
μέσα σ' αἵματα μαρτύρων
τριανταφυλλιαῖς φυτρώνουν.

Κ' ἔβλεπα πτερυγισμούς,
κι' ἄκουσα καὶ παρλασμούς
ἀφρισμένου καταρράκτη.

Κι' ἄστραψαν πολλῶν ματιᾶς,
κι' ἔξαπρ' ἀνάψαν φωτῆαίς,
ποῦ μείναν πρὸ χρόνων στάκτη.

Κ' ἐγὼ τότε, φουκαρέ,
'πέταξα μὲ τὰ φτερά
ἀεροποροῦντος νοῦ
σὲ καιροῦ φρενοπαθεῖς,
ποῦ ἄλεθαν οἱ Προμηθεῖς
θεῖον πῦρ ἐξ οὐρανοῦ.

Καὶ θυμώθηκα τοὺς χρόνους, ποῦ τοὺς ὕμνησε καὶ σὺ,
ποῦ μὲς ἔκανε μεγάλους τὸ πολὺπαθὸ νησί,
καὶ τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρως ἔτρεχαν τὰ παλληκάρια
νὰ ποτίσουνε τῆς Κρήτης τὰ κατάξερρα χορτάρια.

Τὶ καιροὶ κι' ἐκεῖνοι τότε,
προφιλεῖς συμπατριῶταί.
Χρόνοι πόθου μυστικοῦ,
χρόνοι πλοῦτου ψυχικοῦ.

'Εποχὴ γιὰ φασουλᾶδα,
ποῦ ἄλεγαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα
πῶς τῆς Μιχαλοῦς χρωστᾶ.

'Εποχὴ πατριωτῶν
κι' ἐμβροντήτων ποιητῶν,
ποῦ δὲν εἶχαν ποσοστά.

Χρόνοι γιὰ πολεμάρχους μὲ τρύπια μαντζίσολα,
χρόνοι γιὰ τὸν Ἑρνάνη καὶ γιὰ τὴν Δόνα—Σόλα,
στίχοι ρομαντικοὶ
καὶ μέσα σ' τὴν Εὐρώπη,
μοῦρα κι' ἔδω κι' ἐκεῖ,
καὶ φαντασιολόγοι.

Χρόνοι γιὰ Ριγκολέτο
καὶ γιὰ ζερό κουρέτο
καὶ ναργιλέ σ' τοὺς Στύλους.

Χρόνοι, βρε Φασουλῆ,
ποῦ δέκανε πολλοὶ
λουκάνικα σ' τοὺς σκύλους.

Χρόνοι παλαβῆς παρλατῆς,
διχῶς τόσουσ' ὅπως τῶρα
κηδεμόνας καὶ προστάτας,
ποῦ μὲς κβόβουνε τὴν σφάρα.

Χρόνια διχῶς νοῦ καὶ γνῶσι,
ποῦ πετοῦσαν σ' τὰ χαμῆνα,

καὶ δὲν φέρναιε κανένα
γιὰ νὰ μὲς διοργανώσω.

Χρόνια διχῶς Ἀγγλογάλλοι,
ποῦ μὲ δίσκο τοῦ μεγάλου
δὲν τοὺς πέρναιε παγᾶνα.

Χρόνια μοναχὰ γιὰ γέρο,
ποῦ κανεῖς σὰν τὸν Καμπέρο
δὲν πετοῦσε μὲ διπλάνα.

Χρόνια φτάνειε χρόνια σάβλας, χρόνια διχῶς φιστυτοῦ,
χρόνια Φασουλῆ κοπρίτη,
ποῦ δὲν ἔβλεπε τῆς λογχῆς τοῦ δικοῦ μας τοῦ Στρατοῦ
νὰ λογχίζουσε τὴν Κρήτη.

Τὰ παιδιὰ τὰ τιμημένα
τρέχουν τρέχουν λογχισμένα
καὶ μὲ ρούχα ξεσηγισμένα.

Τρέχουν τρέχουν ὀλοσῆμα
'στὴ Βουλῆ μας μὲ ἄλλοταν,
διασποῦν παλληκάρια
πυκναῖς ζῶνας στρατευμάτων.

Κατ' αὐτὸν ὄμορον ἵππεῖς
κι' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς,
πλὴν αὐτοὶ τοὺς σταματοῦν
κι' ἵππων χαλινοῦς κρατοῦν.

Τραγωδιῶν ἡμέρα,
καίψιμε, Φασουλῆ,
κι' ἡ κόμη σ' τὴν μητέρα
ἔτσι πικρὰ μιλεῖ:

Πῶνος μητρὸς καὶ θυγατρὸς.

Πῶς σήμερα λογχίζεις τὴν κόρη σου σκληρὰ,
ὅπου τὴν ἀγκαλιὰ σου χρόνους τὴν λαχταρᾶ ;

Τὰ ρούχα μου ξεσηγίζεις;
τὴν κόρη σου λογχίζεις,
τῶν Προστατῶν τὴν δουλιὰ;

Πῶς ἔκανες γιὰ μένα
σὲ χρόνια περασμένα
μὴν τὸ ξεχῆξαι, μακροῦλα.

Κι' ἡ μάννα κρυφοκλαίει
κι' αὐτὰ σ' τὴν κόρη λέει,
ποῦ δὲν ἀκούει τῶρα σὰν κι' ἄλλοτε πολλὰς
τῆς μάννας συμβουλιᾶς.

'Εγὼ κι' ἂν σὲ λογχίζω μὲ τὸ δικό μου χερί,
μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει
τὶ πόνο ποῦ τὸν ἔχω, τί μητρικὴ λαχτάρα...
ἂς ὄψεται γιὰ τοῦτο τῶν Προστατῶν ἡ σφάρα.

Κι' ἂν τῶρα σὲ κτυπῶ
καὶ σὲ κατακτυπῶ,
τὸ κάνω γιὰ θυσία...
τὸ θέλ' ἡ Προστασία.